

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 165.

Femte Session.

51de Møde.

Lørdagen den 13de December.

(Forts.)

Ischerning: Derfom jeg har forstaaet den ærede Indenrigsminister rigtigt, saa har han netop forvaret sig derimod (Nogle Stemmer: Det er Kultusminister). Ja, man forverler det saa ofte, fordi det er een og samme Person. Jeg vilde iøvrigt ønske, at det ogsaa kun var een Minister; thi det er for mig høist uhyggeligt, at der overhovedet er en Kultusminister, thi jeg troer egentlig ikke, at vi behøve en saadan. Dog paa det Spørgsmaal skal jeg ikke her videre indlade mig. Hvad Forslaget angaaer, da forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa den ærede Minister har stillet Sagen her idag, maa være meget tilfredsstillende for os. Han har nemlig, saavidt jeg har forstaaet ham, sagt, at der kunde og burde ikke være Tanke om nogen forudgaaende Lovgivningshandling eller Forsøg paa Forberedelse af en Lovgivning i denne Retning, der i mindste Maade skulde præjudicere den bestaaende Lovgivningsmagt i sin frie Udøvelse af sin lovgivende Rettighed. Det er det, vi maae holde fast, vi maae aldeles ikke bringe nogen af disse forskjellige Forhold i Omtale, som om de havde nogen Vigtighed eller Betydning for os; jeg troer ikke, at det er heldigt, derfom vi i mindste Maade lægge den Anskuelse for Dagen, at de her forlangte 2000 Rbd. paa nogenfomhelst Maade henge sammen med at standse eller forhindre Udørelsen af de Lovgivningsarbejder, som allerede foreligge Rigsdagen. Jeg kan umuligt tænke mig, at Nogenfomhelst kan have havt en Idee af den Art; men især vil jeg paastaae, at den ærede Kultusminister, som er det eneste Organ, som vi her kunne spørge om,

hvad Betydningen af denne Sag er, ikke har ladet falde et eneste Ord fra sine Læber, som i mindste Maade kunde berettigede os til at troe, at noget Saadant var hans Mening. Han har holdt Sagen aldeles paa det rette Standpunkt. Han har kun villet høre Andres Mening, førend han selv har villet tage Initiativet; og dertil er han fuldt berettiget. Spørgsmaalet bliver altsaa alene dette. Skulle vi sætte ham istand til at betale disse Raadgivere, eller skulle vi lade ham skaffe sig denne Raadgivning uden disse Pengemidler? I den Henseende maa det nu bemærkes, at han foreslaaer os en lavere Sum, end der før er forlangt af os til en Raadgivning af denne Art, og derfor vilde det være ubilligt at nægte ham en Sum, som vi have indrømmet hans Forgængere i mere end dobbelt saa høit Maal. Vi have i en Række af Aar, under Forudsætning af, at en slig Raadgivning skulde være nødvendig, indrømmet 5000 Rbd., ja, det har endog engang foreligget os, som man kaldte det, som et Minister-spørgsmaal, idet vi have, saa at sige, havt Antsvaret paa Halsen, for at faae de 5000 Rbd. ud af os, og vi have maattet give dem. Nu bliver der stillet os Betingelser, som ere meget mere maadeholdne.

Formanden: Nei, det er dog ikke ganske rigtigt opfattet. Disse 5000 Rbd. ere bevilgede for indværende Finantsaar; der er for Diebliffet ikke Spørgsmaal om nogen ny Bevilling, men kun om at kunne overføre indtil 2000 Rbd. af de 5000 Rbd. paa den tilkommende Finantslov.

Ischerning: Ja, jeg talte ikke om det Finantsaar, hvortil vi ere, men om det Finantsaar, hvortil vi komme; i den Finantslov, vi her omtale, staaer ikke 5000 Rbd. til denne